

interesseret i at få del i den magt, som Tyskland frivilligt var parat til at dele med andre. Hvad er det særlige, der gør, at Danmark ikke har den interesse, men at Danmark fortsat bare skal bøje sig for det, andre beslutter?

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Claus Larsen-Jensen og derefter hr. Kristian Thulesen Dahl.

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Hr. Kristian Thulesen Dahl lagde stor vægt på det dér med kursen mellem dollar og euro. Jeg ved ikke, om hr. Kristian Thulesen Dahl kan huske, at 1 dollar kostede knap 5 kr., og så kostede den op ved 11 kr., og nu er den altså nede omkring 8 kr.

Er sandheden ikke, at euro-projektet sikrer en intern stabilitet imellem de lande, der handler allermost med hinanden, at det er det, der er hele euro-projektet, og at det er grunden til, at det sådan set er en succes?

Og så vil jeg egentlig spørge hr. Kristian Thulesen Dahl: Betyder synspunktet, at den danske krone, som jo faktisk følger euroen i dag, sådan set ikke skal følge euroen, for det må jo være konklusionen, hvis man mener, at det udgør et problem? Ellers hænger det ikke sammen.

Så kastede hr. Kristian Thulesen Dahl sig ud i en række drivtømmerteorier. Altså det er nu bedre, at vi fletter nogle af de dér tømmerstokke sammen til en tømmerflåde. Man falder ikke så let af en tømmerflåde, som man gør af en enkelt stamme.

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Kristian Thulesen Dahl og derefter fru Lene Espersen.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg nåede ikke at svare fru Elisabeth Arnold før, og derfor starter jeg med hende nu.

Fru Elisabeth Arnold spørger, hvem der har ansvaret for, at tyskerne ikke kan stemme. Er det ikke tyskerne selv? Jo, det er da, men det var heller ikke det, jeg forholdt mig til i mit indlæg. Det, jeg spurgte jasiiden om, var, om jasiiden virkelig føler, det er holdbart at lave en meget stærk politisk union, mener jeg, på basis af en økonomisk-monetær union, som ikke engang har et flertals opbakning i det land, det

største land, der indgår i samarbejdet. Det er sådan set bare en konstatering.

Så kan man altid diskutere, hvorfor tyskerne ikke kan stemme, og det er selvfølgelig noget, de selv har nedfældet i deres forfatning. Det er ikke noget, vi skal blande os i på anden vis, end at vi skal udtrykke en vis bekymring, synes jeg da, over, at de ikke har befolkningen bag sig.

Og så siger fru Charlotte Antonsen, at det passer jo ikke, at tyskerne er imod, for hun har en analyse fra engang i sommer: Ja, det kan godt være. Så kan vi jo sammenligne dem. Jeg har en måling, der blev foretaget af Forsa-instituttet for tv-stationen RTL her i forgårs, der viser, at 63 pct. af de adspurgte ville have bevaret D-marken i stedet for at indføre euroen, 77 pct. i de nye delstater. Jeg har andre målinger oppe på kontoret, der viser stort set det samme.

Men det kunne da komme an på en prøve. Vi kunne da prøve at sammenligne. Så har vi måske forskellig tro på, hvad der ville være gældende. Min tro er, at det er reelt, at der er et meget stort flertal af tyskerne, der er bekymret over det her, for de har fundet ud af, at de fik jo ikke nogen ny D-mark, som de var lovet af Kohl. De fik en ny lire. Og det er altså ikke så godt for tyskerne, når de i forvejen havde en meget stærk valuta.

Og så til hr. Flemming Kofod-Svendsen, som spørger, om det er i Danmarks interesse eller ikke er i Danmarks interesse at få del i den her magt. Jamen jeg vil henholde mig til vismændene, som tager en diskussion af – de anbefaler ikke noget, men de tager en diskussion af, om det er ønskeligt at opretholde fastkurspolitikken over for ØMU'en, og hvis ikke, så er alternativet at overgå til en inflationsmålsætning i lighed med bl.a. Storbritannien og Sverige. Jeg synes, den diskussion er værd at tage. Jeg synes, den diskussion er god.

Og så kan jeg med det samme også svare hr. Claus Larsen-Jensen: Dansk Folkeparti anbefaler ikke, at vi på nuværende tidspunkt ændrer den nuværende aftale med Den Europæiske Centralbank om fastkurspolitikken i forhold til euroen. Men vi vil gerne bevare Danmarks frihed til at kunne benytte sig af retten til at have en anden ordning engang, hvis det måtte være i Danmarks interesse, hvis vi måtte finde det, eller et flertal herinde måtte finde det.

Det er jo ikke det samme som at sige, at man så vil devaluere. Må jeg hilse og sige, at det er sådan set ikke det, der er tale om. Man behøver ikke at devaluere, fordi man ikke fører fast-